

Sygn. akt III CNP 27/11

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości położonej
w B. przy ul. N. [...]
przeciwko S. O. i E. O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2011 r.,
na skutek skargi pozwanych
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 25 stycznia 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 25 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanych od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2010 r.

Pozwani S. O. i E. O. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego podnosząc, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniosła szkodę „poprzez zapłatę przez pozwanych niezasadnych kosztów orzeczonych wyrokiem wraz z kosztami”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powoływanie i przedstawianie dowodów oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia lub surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w chwili wydania orzeczenia. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że do spełnienia przesłanki z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

orzeczenia, nie jest zatem wystarczające powołanie się w skardze na samo zagrożenie wystąpienia szkody, choćby było ono realne. Taki wniosek wynika z wykładni literalnej powołanego przepisu, dokonywanej w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. art. 417¹ § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda”. Sformułowanie to świadczy o tym, że omawiana skarga przysługuje stronie tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda w postaci konkretnego uszczerbku majątkowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, niepubl., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110).

Skarżący nie powołali się w skardze na rzeczywistą, realną szkodę, która została już przez nich poniesiona na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, lecz na szkodę hipotetyczną, przyszłą. Samo twierdzenie pozwanych, że ponieśli szkodę przez zapłatę niezasadnie zasądzonych kosztów nie jest wystarczające dla spełnienia wymagania art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż nie było żadnych przeszkód do wykazania, że koszty te zostały poniesione, np. dowodami ich zapłaty.

Ponadto skarga została oparta na niewłaściwej podstawie, skarżący bowiem powołali się na art. 424¹ § 2 k.p.c., który – w okolicznościach tej sprawy – nie mógł stanowić podstawy skargi.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).